

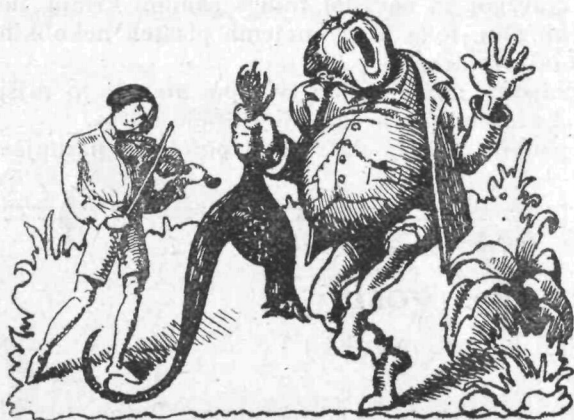
Hitro je dvignil puško, pomeril nanj ter ustrelil. Ptič je smrtno zadet padel na zemljo, toda prihitel je dečkov prejšnji gospodar in ga pobral.

— Dobro, si je mislil Peter, imej ga, toda za kazen boš plesal.

Vzel je svoje čarobne gosli in začel igrati, kmet pa se je zavrtel in plesal kot blazen. Nazadnje je začel kričati:

— Nehaj, Peter. Nisem storil prav, toda če prenehaš, ti dam tisoč zlatnikov.

Peter je prenehal in kmet mu je dal obljubljeni denar, toda takoj

nato je tekel k orožnikom in prijavil, da mu je njegov bivši pastir ukradel tisoč zlatnikov.

Petra so prijeli in sodišče ga je obsodilo na smrt. Toda v trenutku, ko mu je rabelj položil zanko okoli vratu, je Peter zaprosil sodnika, naj mu dovoli še enkrat igrati na svojih goslih.

— Nikar mu ne dajte gosli, je prosil kmet, toda

Peter je imel dar prepričevanja in sodnik mu je izročil gosli. Peter je zaigral, vsi navzoči so takoj zaplesali. Igral je in igral in ni hotel prenehati, čeprav so ga že roke bolele. Vsi okoli stoječi pa so plesali, da so si že pete in podplate obrusili. Slednjič je dejal sodnik Petru, da lahko svobodno odide, kamor hoče, če preneha z igranjem.

Tedaj je Peter stopil z morišča in odnesel svoje gosli, puško in tisoč zlatnikov. Vrnil se je v svojo rojstno vas in ker je imel dar prepričevanja, je pregovoril najlepše sicilijansko dekle, da se je z njim poročila, in srečno sta živela vse življenje. B. V.

Labod, rak in ščuka.

Če med tovariši soglasja ni,
njih delo haska ne rodi,
iz truda ni uspeha, je le muka. —
Nekdaj labod in rak in ščuka
peljati voz se zgovore,
vanj vprežejo se družno vsi trije.

Iz kože lezejo, a z mesta voz le neče.
Saj tovor zanje ni bil še tako težak,
a kaj, ko zre labod v oblak,
nazaj rak rine, ščuka pa le v vodo vleče. —
Kdo prav ima, kdo kriv je, ni soditi nam,
le voz stoji še danes tam.

J. A. Krylov — Ivan Matelič.